

అమెరికాలక్ష్మి-2

జమునా రాణి-సెల్ ఫోనూ

-వంగూరి చిట్టెన్ రాజు , హ్యూస్టన్, టెక్సస్

ఈ వ్యాపకం మొదట్లో బాగానే ఉండేది. కానీ, కొన్నాళ్ళు పోయాక చికాకు, విసుగు, ఆఖరికి భయం కూడా వేయడం మొదలు పెడుతోంది. నేను చెప్పే వ్యాపకం అంటే అందమయిన ఆడపిల్లలని పెళ్ళి చేసుకుని కాపురం చేయడం గురించి కాదు సుమా! మన ప్రాణాలకి ఆ శాస్త్రవేత్త ఎవడో కానీ దాన్ని కని పెట్టి అవతల పారెయ్యకుండా, మార్కెట్లో పెట్టి మనందరికీ చవగ్గా అంటగడుతున్న సెల్ ఫోన్ అనబడే యంత్రం. ఈ సెల్ ఫోన్ అనే మాటకి మిత్రులు వేమూరి వెంకటేశ్వర రావు గారి 506 పేజీల శాస్త్రీయ నిఘంటువులో కూడా తెలుగు మాట లేదు. అందుచేత దాన్ని 'సెల్లు ఫోను' అని శుద్ధ తెలుగులో కానీ, 'కణకర్ణ పిశాచి' అని పెద్ద తెలుగు లోనూ అనువదించుకోవచ్చును. నా సెల్ ఫోన్ అనుభవాలు కూడా 506 పేజీల పుస్తకం తరువాత ఎప్పుడయినా వ్రాస్తాను కానీ, ఇప్పుడు టూకీగా చెప్తాను.

నిన్న గాక మొన్న ఆఫీసులో "అతి ముఖ్యమైన" పనిలో ఉండగా హఠాత్తుగా జమునా రాణి "మామ, మామా " అనే మేటి పాట-"మంచి మనసులు" సినిమా లో జమున అభినయించింది అని జ్ఞాపకం- పాడడం ప్రారంభించింది. హడావుడిగా చేస్తున్న పని పూర్తిగా మానలేక, ఎలాగో అలాగ "హలో" అన్నాను నా రంగురంగుల చిన్నారి సెల్ ఫోన్ ని నానా అవస్థ పడి జేబులోంచి పైకి పీకి, గొళ్ళెం తీసి.

"ఏం చేస్తున్నావ్" అడిగింది మా ఆవిడ.

"ఏం చేస్తుంటే నీకెందుకు? విసుక్కుంటూ అడిగాను "ఏం కావాలి? కరివేపాకా? కారం గుండా?" అడిగాను.

"ఏమిటి, ఆ వెనకల నీళ్ళ చప్పుడు? ఎక్కడున్నావ్? "

"ఆఫీసులోనేనోయ్, రెస్ట్రో రూంలో, అవును బాబోయ్, తెలిడం లేదూ, ఆ నీళ్ళ చప్పుడు? చిన్న పనేలే"

అన్నాను, మా ఆవిడ మీద మమకారం, వేళాపాళా తెలియని ఆ వెధవ సెల్ ఫోన్ మీద ఒళ్ళు మంట కలిపి రంగరించిన బొంగురు గొంతుకతో.

మామ, మామా

" ఓ అయ్యాం సారీ, వీలున్నప్పుడే పిలు" అని ఫోన్ పెట్టేసింది మా ఆవిడ.

అందుకే మీకు కూడా నా ఆంతరంగిక సలహా ఏమిటంటే, ఎప్పుడూ, ఎవరినీ, సెల్ ఫోన్లో ఏం చేస్తున్నావ్, ఎక్కడున్నావ్ లాటి అనే డేంజరస్ ప్రశ్న అడక్కండి. సమాధానం తట్టుకోలేరు!

ఈ సమస్యకి నాకో బ్రిలియంట్ అయిడియా వచ్చింది. అఫ్కోర్స్ అది మీకు చచ్చు ఆలోచన అనిపించవచ్చుననుకోండి. అది వేరే విషయం. నా ఐడియా ఏమిటంటే, నన్ను పిలవదల్చుకున్న వాళ్ళు నేను ప్రత్యేకంగా పెట్టబోయే నా వెబ్ సైటు నాకు ఫోన్ చేయబోయే ముందు చూడాలి. అందులో నన్ను పిలవదగిన టైములు, నిషేధించిన టైములు వివరంగా ఉంటాయి. ఉదాహరణకి, నేనూ, మా ఆవిడా వీకెండ్లో మధ్యాహ్నం ఇడ్లిలో, దోశలో బాగాదట్టించి దున్నపోతులా పడుకున్నప్పుడు ఎవరయినా, ఆఖరికి జమునా రాణి అయినా, సరే సెల్ మీద పిలిస్తే నా ఫీలింగు, నాదేమిటి, మీ ఫీలింగు కూడా ఎలా ఉంటుంది చెప్పండి? ఈ ముందు వాక్యంలో ఉన్న "దున్నపోతు" అనే మాట ఏక వచన ప్రయోగమనీ అది కేవలం పుంలింగానికి మాత్రమే, అనగా నాకు మాత్రమే వర్తిస్తుందనీ, ఒక వేళ మీరు...అనగా పాఠకులు, సరదాకి కానీ, మరే కారణం చేత కానీ ఆ మాటని మా అర్థానికి అన్వయించి, ఆ వార్తని మా ఆవిడకి బట్టాడా చేసిన యడల కొంపలు ములుగునని గ్రహించగలరు. ఈ వాక్యంలో "కొంపలు" అనే మాట బహువచనం అనీ, మొదటి కొంప నా స్వగుహం అనీ, తదుపరిది తమరి కొంపా అని కూడా గ్రహించగలరు.

జమునా రాణి అరగంటకొక సారి మామా, మామా అని నన్ను బాధించడం కూడా ఒక పిట్ట కథే నాకు చిన్నప్పటి నుంచీ గత మూడు, నాలుగేళ్ళ క్రితం దాకా, నేను చదివిన అనేక వందల కథల్లోనూ, నవల్లోనూ, చూసిన అన్ని భాషల సినిమాల్లోనూ, ఆఖరికి హాలీవుడ్ సినిమాలలో కూడా, అన్ని ఫోనులూ, "ట్రీంగు, ట్రీంగు" మంటూనే మోగేవి. ఈ మధ్యన నా ప్రాణాలకి కొత్త టెక్నాలజీలు వచ్చి నట్టున్నాయి. మన ఫోన్ రింగరుని ఎలా కావాలంటే అలా మోగించుకోవచ్చుట. నేను ముచ్చట పడి, 'అహనా పెళ్ళంట', 'హోయ్, హోయ్, నాయకా', లేదా "శాహసము శాయరా డింగరీ" లాటి ఒరిజినల్ మాటలు నా రింగరుగా పెట్టుకుందామనుకుంటే మా పిల్లలు నన్ను ఇంగ్లీషులో చచ్చేటట్టు తిట్టి, ఆఖరికి రాజీ పడి, ఇందాకా చెప్పిన జమునా రాణి పాట ఖాయం చేశారు. అదయినా ఎందుకంటే ఈ మధ్య ఆవిడ మా హ్యూస్టన్ తెలుగు సమితి సీల్వర్ జూబిలీ లలో ఉత్సవాలలో పాడడానికి ఇండియానుంచి వచ్చారు. ఆవిడ నాకు ఇదివరలోనే పరిచయం ఉన్నా, గత మూడు నాలుగు నెలలుగా మా ఇంటికి దగ్గరలోనే వారి బంధువులతో ఉన్నప్పుడు రాక పోకలతో ఆ పరిచయం స్నేహంగా మారింది. అంచేత కొన్నాళ్ళు ఆవిడ పాట నాకు రింగరుగా మా అబ్బాయి అరేంజ్ చేశాడు. అతి త్వరలోనే ఒక దొర పొరపాటున నా పెర్సనల్

సెల్ ఫోన్ కి పిలిచి, జమునా రాణి "మామా" అని అరవగానే హాడిలి చచ్చిపోయి నన్ను చావగొట్టాడు. వాడికేం తెలుసు తెలుగులో "మామా" "బావ", "మరదలు" లాటి మాటలకున్న రొమాంటిక్ ఫీలింగు!

ఫోన్ అంటే గుర్తుకొచ్చింది కొందరి ఆన్సరింగ్ మెసేజ్లు మహా చికాగ్గా ఉంటాయి. ఒకరింట్లో సన్నాయి మ్యూజిక్ అరగంట , అ పిమ్మట మనం మెసేజ్ వదిలిపెట్టే అవకాశం వస్తాయ్. అంత వరకూ మనం చచ్చినట్టు ఆ నిలయ విద్వాంసుల వాయింపు వినాల్సిందే ఇంకొకరి ఇంట్లో రామాయణం,భారతం పూర్తిగా వింటేనే కాని మన సోది చెప్పే అవకాశం లేదు. అంటే ఆ ఇంటివారంతా ఎక్కడికి, ఎందుకు, ఏ కారులో , ఎప్పుడు తిరిగి వస్తారో చెప్పి చస్తారు. ఎవడికి కావాలి చెప్పండి ఆ సోదంతానూ! ఇక కంప్యూటర్ మెసేజ్ లన్నీ మా పెద్దాపురం నూతిలోంచో, మరో ఖగోళంలోంచో వస్తున్నట్టుగా ఉండి, మనం తప్పు నంబరు పిలిచావేమో నని అనుమానం వస్తుంది. నాకు అన్నింటికన్నా చికాకు వేసేది మూడు, నాలుగేళ్ళ చిన్న పిల్లల మెసేజ్లు. ఈ మెసేజ్ బాధ భరించలేక, అసలు నేను వాళ్ళకి ఎందుకు ఫోన్ చేశానో పూర్తిగా మర్చిపోయిన సంఘటనలు చాలా ఉన్నాయి. నాకు అన్నింటికన్న బాగా నచ్చిన మెసేజ్ "మేం ఇంట్లో లేం". అంతే!

ఈ తతంగాలకన్నా అధ్వాన్నం మనకి అవతలి వాళ్ళు వదిలిపెట్టే మెసేజ్లు. నాకు తెలిసిన ఒకాయన "అయితే లేరన్నమాట" తో మొదలుపెట్టి, మహా నీరసపడిపోతాడు, ఇప్పుడెలాగరా భగవంతుడా అని నిట్టూర్పులు విడుస్తూ కొంపలు ములిగిపోయినట్టు. చాలా మందికి ఉన్న రోగం ఏమిటంటే వాళ్ళ మెసేజ్ సావకాశంగా ఎంతో వివరంగా కాకినాడ-నరసాపురం పాసింజర్లలా అన్ని మాటలకీ మధ్య మధ్య ఆగుతో. అంతవరకూ పోనీలే అనుకున్నా ఆఖర్నా వాళ్ళ ఫోన్ నెంబర్ ఇచ్చేటప్పుడు మాత్రం హఠాత్ మెయిల్ లాగ దూసుకుంటూ పోతారు ఎక్కడా ఆగకుండా. నేనొక సారి ఒక సారి ఒకాయన మెసేజ్ 28 సార్లు పట్టు వదలని విక్రమార్కుడిలా విని, ఆఖరికి ఓడిపోయాను. అలాగే చాలా మంది వాళ్ళెవరో చెప్పకుండా గడ గడా వాగేస్తుంటారు. ఈ లోగా మనం ఆహా, ఈహా అని వాగుతూ ఆ గొంతుక గుర్తు పట్టడానికి విశ్వ ప్రయత్నం చేస్తూ ఉంటాం.

నా మటుకు నాకు కాకినాడలో, మా ఇంటిముందున్న మామిడి చెట్టు కింద కూచుని హాయిగా ఈ ఫోనుల బాధ లేకుండా ఏ తెలుగు పుస్తకమో చదువుకుంటూ కాలం గడిపేయ్యాలని ఉంటుంది..కానీ...

*** **